Armer - Pólvora

Autor:
Data de publicació: 05-04-2017

Un Armer és la persona dedicada a la fabricació, reparació, venda o neteja d'armes. Un armer fa reparacions a nivell de fàbrica, actualitzacions (com l'aplicació d'acabats metàl·lics, etc..), i també fa modificacions i alteracions per a usos especials. Els armers són també responsables d'afegir diferents accessoris a les armes, p.e.: baixos relleus, els gravats i altres elements decoratius d'una pistola, fusell o escopeta. L'entorn en què tot això es duu a terme sovint varia, depenent de cada lloc específic.

Un Armer és la persona dedicada a la fabricació, reparació, venda o neteja d'armes. Un armer fa reparacions a nivell de fàbrica, actualitzacions (com l'aplicació d'acabats metàl·lics, etc..), i també fa modificacions i alteracions per a usos especials. Els armers són també responsables d'afegir diferents accessoris a les armes, p.e.: baixos relleus, els gravats i altres elements decoratius d'una pistola, fusell o escopeta. L'entorn en què tot això es duu a terme sovint varia, depenent de cada lloc específic.

Contingut

1Classificacions prèvies

1.1Classificacions històriques

2Especialitats
3Història

3.1Abans de la invenció de la pólvora
3.2A partir de la invenció de la pólvora

3.2.1Anys 1300-1350

4Catalunya
5Referències
6Enllaços externs

Classificacions prèvies

A partir de la definició d'armer més genèrica i, considerant totes les èpoques, els armers poden ser diferenciats entre els que fabriquen armes individuals i els que fan armes col·lectives (que necessiten dues o més persones per a fer-les funcionar).

Una altra classificació és possible: Hi ha armers "militars" (que treballen per a un exèrcit , un estat, una autoritat

política) i armers "civils" (artesans que treballen pel seu compte i que vénen directament els seus productes).

La professió d'armer, en l'actualitat, fa referència als armers civils relacionats amb armes de foc individuals. Principalment dedicats a les armes "civils" i esportives.

Els armers militars, amb diverses denominacions i legislació depenent del país en que treballen, són "mestres armers amb graduació militar".

Classificacions històriques
Els fabricants d'armes individuals cal estudiar-los segons les èpoques tradicionals i les armes corresponents:

Edat de pedra antiga
Neolític
Edat del bronze
Edat del ferro
Edat mitjana

Aplicació de la pólvora a les armes: les armes de foc

Renaixement
Època pre-industrial
Època industrial
1a Guerra Mundial
2a Guerra Mundial
Des de finals de la 2a Guerra Mundial fins a l'actualitat.

Especialitats

Un armer treballant, 1613

Un armer pot treballar en:

Les fàbriques de fabricants d'armes de foc;
En armeries militars o de policia;
Magatzems d'articles esportius (caça);
Petites empreses, ja sigui com a propietari o com a empleat.

Un armer amb un coneixement complet de la matèria tindrà habilitats en mecànica, metal·lúrgia, fusteria i artesania en general. Ha de saber matemàtiques pràctiques, balística i química. ha de ser capaç de treballar amb exactitud i precisió. Les persones que treballen en una petita botiga d'armes han de conèixer i complir la legislació i també han de tenir habilitats comercials per al negoci i treballar amb eficàcia amb una àmplia gamma de clients.

A causa de la magnitud del camp que cal dominar, molts distribuïdors s'especialitzen en només algunes de les habilitats requerides. D'altra banda, alguns comerciants aprenen moltes d'aquestes habilitats, però es dediquen només a un petit nombre de tipus d'arma (només pistoles, escopetes de caça, o per exemple, només en armes Winchester model 94 d'abans de 1964,).

Història
El primitiu ofici d'armer ha anat evolucionant al llarg de la història juntament amb l'evolució de l'armament per necessitat en les guerres. Els enginyers militars assiris, els inventors macedonis d'armament i els constructors romans de fortificacions van ser algunes d'aquestes persones en les seves èpoques. Aquesta tecnologia va fer canviar la forma de veure la guerra des d'un principi.

Abans de la invenció de la pólvora

Deixant de banda les èpoques anteriors, el Neolític és un període molt interessant pel que fa als armers. Hi ha documents diversos que indiquen l'especialització pel que fa a la fabricació d'armes i eines de pedra polida. A les terres altes de Papua-Nova Guinea encara hi ha artesans que fabriquen destrals de pedra polida. Fins a la 2a Guerra Mundial hi havia a la regió una veritable edat de pedra. Actualment les destrals de pedra es venen als turistes.[1][2]
Edat del bronze. Els que feien espases, llances i cuirasses eren especialistes. Les eines i armes de bronze es fabricaven per colada en motlles. I la duresa s'obtenia per tractament tèrmic (escalfant les peces acabades!!) i per treball en fred.

Un cas interessant és el del pare de l'orador Demòstenes, fabricant d'espases. Que va llegar una fortuna de 14 talents.[3]

Edat del ferro. En relació amb les armes hi ha dos aspectes importants. El primer aspecte a considerar és la propia fabricació del ferro i de l'acer. El segon aspecte és el perfeccionament de les tècniques de forjat i del trempat.

El tremp de l'acer és molt diferent que el del bronze. Per a trempar una peça d'acer s'escalfa i es refreda de cop (en aigua, almorra, oli,...). Una peça d'acer ben trempada permet fabricar espases llargues o arcs de ballesta de grans prestacions.

Els ibers dominaven, més que els romans, la fabricació de ferro i acer (en fargues primitives) i la fabricació d'espases llargues trempades.
La tradició de fabricar espases a Catalunya va continuar fins als segles X i XI i posteriors.

A partir de la invenció de la pólvora
La invenció de la pólvora i la seva aplicació amb finalitats bèl·liques suposaren un canvi radical en les maneres de lluitar i fer la guerra.

Anys 1300-1350

1300? La Biblia Parva esmenta la ballesta de tro. De fet la posa com a exemple d'un raonament religiós. Implicant un coneixement popular de la "ballesta de tro". No té cap sentit basar un raonament en un giny desconegut per part del poble.
1300. Abu-Walid / Abu- Abdalla.[4]
1309. A la Crònica Estense es pot llegir: "Propter magnam multitudinem Muschettarum , quas sagittabant". En aquest cas "muschettarum" fa referència als projectils de les ballestes.[5]
1316. "Los cañones...Son mencionados antes de 1316 por Jorge Stella, autor oficial de una historia de Génova".[6]
1331. Setge d'Alacant. Segons Zurita, els sarraïns atacaven amb : "grandes pelotas de hierro, que se lanzaban o disparaban con fuego".[7]
1331. Chronicon Estense. Primer esment de "schioppo" a Itàlia.[8][9]
1334. Rinaldo d'Este: "...sclopetorum et spingardarum...".[10]
1338. "Ballesta de tron de ferre". Girona.[11]
1347. Pere III demana que des del Regne de Mallorca se li envien quatre ballestes de tro, pólvora i pilotes.[12]

Catalunya

Article principal: Pedrenyaler

A partir del segle XIV a Catalunya es va conformar l'ofici que més tard es conegué amb el nom de pedrenyaler. Tenia com a tasca fabricar pedrenyals. Entenent per pedrenyal qualsevol arma de foc proveïda d'un pany de pedrenyal. Sense excloure algunes armes equipades amb pany de roda, ni arcabussos o mosquets. Els pedrenyalers es dividien en tres especialitats, amb els noms de: Canoners, Encepadors i Panyetaires.

Referències

? O. W. Hampton. Culture of Stone: Sacred and Profane Uses of Stone Among the Dani. Texas A&M University Press,

1999, p. 314–. ISBN 978-0-89096-870-3.
? Paula Brown. Highland Peoples of New Guinea. CUP Archive, 30 juny 1978, p. 24–. ISBN 978-0-521-29249-8.
? Jean-Victor Vernhes. ???????: A New and Efficient Method with Keys for Selected Exercises. Editions OPHRYS, 2009, p. 225–. ISBN 978-2-7080-1219-6.
? El Instructor. Ackermann, 1835, p. 149–.
? Dissertazioni Sopra le Antichita Italiane,, 1751, p. 459–.
? Cesare Cantú; R. Pérez de Santiago Historia universal: (493 p.). Establecimiento tipográfico de Francisco de Paula Mellado, 1840, p. 320–.
? Ramón de Espínola y Subiza. Tratado elemental de instituciones de Hacienda Pública de España, precedido de la historia de dicha ciencia. Imp. de M. Campo-Redondo, 1859, p. 98–.
? Francesco di Giorgio Martini; Cesare Saluzzo Trattato di architettura civile e militare: ora per la prima volta pubblicato per cura del Cesare Saluzzo con dissertazioni e note per servire alla storia militare italiana. Chirio e Mina, 1841, p. 191–.
? Lodovico Antonio Muratori. Rerum italicarum scriptores ab anno aerae christianae quingentesimo ad millesimum quingentesimum, quorum potissima pars nunc primum in lucem prodit ex Ambrosianae, Estensis, aliarumque insignium bibliothecarum codicibus. ex typographia Societatis Palatinae in regia cura, 1729, p. 23–.
? Nuovo dizionario universale tecnologico o di arti e mestieri e della economia industriale e commerciante compilato dai signori Lenormand, Payen, Molard Jeune... [et al.]: FRE-GEL. presso Giuseppe Antonelli ed., 1839, p. 80–.
? Aguiló: Volum 8. Lletres T a Z. Institut d'Estudis Catalans, p. 142–. GGKEY:BRJ7TQUTRGL.
? Josep Ivars Pérez. Dénia La Ciutat I El Castell. Universitat de València, p. 206–. ISBN 978-84-370-9884-5.

Enllaços externs

Armers medievals al segle XXI.